

MEDNARODNI MESEC ŠOLSKIH KNJIŽNIC OKTOBER 2010

LETNIK 2, ŠTEVILKA 2

19. 11. 2010

ODPRTOST RAZNOVRSTNIM IZZIVOM

»UČENCI 6. RAZREDOV IZ MATIČNE ŠOLE (6. B IN 6. C) IN PŠ VIŠNJA GORA SO S SVOJIMI DOMIŠLJISKIMI SPISI POTOVALI V PRIHODNJOST ŠOLSKIH KNJIŽNIC. POMAGALE SO JIM NJIHOVI UČITELJICI SLAVISTKI URŠKA KASTELIC IN MARJETA KLEVŽE. LIKOVNE VIZIJE KNJIŽNIC V PRIHODNOSTI PA SO PRISPEVALI UČENCI MATIČNE ŠOLE PRI PREDMETIH LIKOVNA VZGOJA IN LIKOVNO SNOVANJE, POD MENTORSTVOM UČITELJICE ANKE ŠVIGELJ KOŽELJ.«

Časopis »Odprtost raznovrstnim izzivom« (številka 2) je v elektronski obliki izdala Osnovna šola Stična, Cesta II. grupe odredov 40, 1295 Ivančna Gorica, ravnatelj Marjan Potokar, prof. Izšel je kot poročilo o praznovanju mednarodnega meseca šolskih knjižnic, ki ga je organizirala knjižničarka Branka Emeršič. Oblikovanje in urejanje časopisa: Branka Emeršič, literarne in likovne prispevke so prispevali učence in učenci OŠ Stična, fotografiji pa je naredil učenec 8. razreda Jan Zupančič. Za lektoriranje besedil učencev sta poskrbeli slavistki Marjeta Klevže in Urška Kastelic.

6. RAZRED: DOMIŠLJISKI SPIS
»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - MATIČNA ŠOLA

»V šolski knjižnici sem listal knjigo o ekologiji. Kar naenkrat je iz knjige bušnil oblak dima in zgubil sem zavest. Ko sem se zopet zbudil, se je okoli mene vse spremenilo. Skozi dim sem na steni opazil koledar ... znašel sem se v letu 2050.«

sem se sprijazniti s tem, da bom moral živeti v knjižnici. Mislil sem, da bo slabše, ampak na koncu sem zelo užival, spoznal sem mnogo prijateljev tudi po drugih »modernih« knjižnicah, saj so imele knjižnice med sabo tako lastnost, da smo se lahko teleportirali iz ene v drugo, samo v zunanji svet nismo mogli priti. Skupaj s prijatelji smo gledali različne nadaljevanke, tekme, brali smo knjige; v bistvu je knjižnica postala naš dom. Bilo mi je tako všeč, da sem prespal

Ko sem prišel v knjižnico, sem se usedel v bralni kotichek in začel brati knjigo. Med branjem sem zaspal. Kar naenkrat sem se zbudil, ampak pred sabo nisem ničesar videl, saj je bilo vse zakajeno. Nekaj minut sem potreboval, da sem se zbral in odšel h knjižničarki. Vendar je nisem nikjer našel. V njeni sobi je bil le ogromen računalnik, ki je imel na ekranu napise, kot so: Izposoja knjig, vrnitve knjig ... Ko pa sem prišel do datuma, sem mislil, da je to šala. Datum je bil 12. 3. 2050 in zdelo se mi je, da so me potegnili za nos. Vendar je bila knjižnica zelo spremenjena, v njej so bili

namesto bralnih kotichek fotelji in televizorji, ljudje, ki so gledali razne »knjige na klik«, (to so knjige, ki si jih lahko gledal le preko računalnika). O teh knjigah smo se pogovarjali prejšnji dan v šoli, ups, mislil sem reči pred štiridesetimi leti. Takoj sem hotel obvestiti svoje najboljše prijatelje, vendar tega nisem mogel storiti, saj sem v 40 letih izgubil stik z vsemi. Delal sem se, kot da take vrste knjižnic že poznam, da me ne bi vsi tako čudno gledali. Kakor hitro se je dalo, sem želel zapustiti knjižnico. Vendar iz knjižnice nisem mogel, saj so bila vrata zastekljena, razbijati pa tudi nisem hotel. Moral

uro matematike. Po zvonjenju sta me prijatelja prišla obvestiti, da sem zamudil uro. Vse je bilo po starem, še celo pot domov sem jima razlagal, kaj sem sanjal.

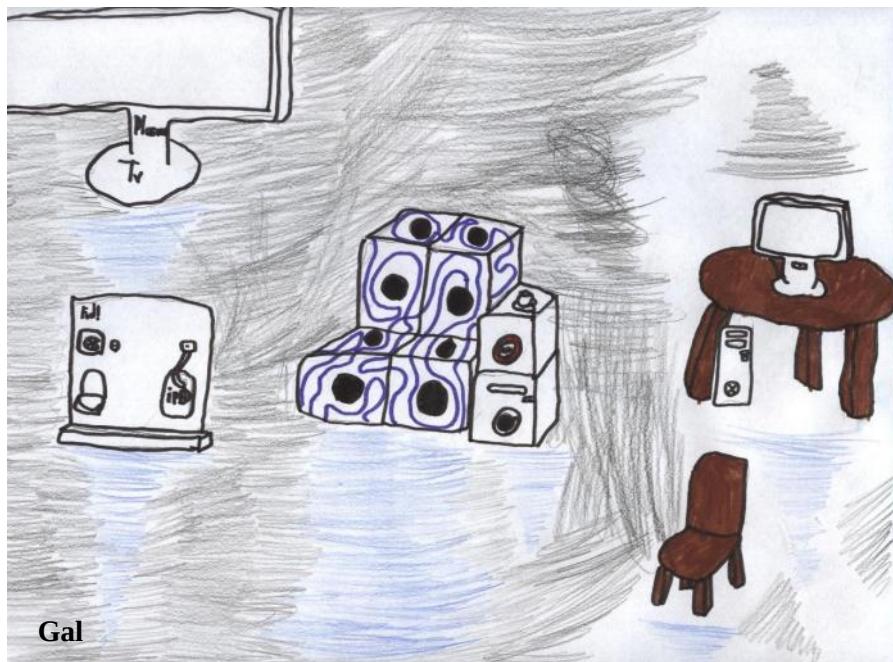
David

Bil sem v knjižnici in začel brati knjigo. Bila je tako zanimiva, da sem se čisto vživel v vsebino. Za trenutek sem zaprl oči, pred očmi se mi je pojavila modra svetloba. Oči sem hitro odprl, saj je bila svetloba tako močna. Pogledal sem naokoli in opazil, da je knjižnica čisto drugačna. Bil sem zelo začuden, kaj se je zgodilo. Na stenah sem opazil datum in leto. Pozorno sem pogledal in tako spoznal, da sem v letu 2050.

Okoli mene so bili učenci. Niti eden od njih ni imel v rokah knjige, niti eden ni delal domače naloge. Vsi so

nisem opazil. Tabla je bila modrikasto prosojne barve in iz nje je padla ta čudna stvar. Knjižničarka mi je odgovorila, da bom lahko ta čudni pripomoček obdržal ali ga pustil tam. Čudno sem jo pogledal, saj v letu 2010 nisi dobil tako drage stvari zastonj, sploh pa ne v knjižnici. Ko sem se hotel uvesti, sem opazil, da ni več stolov oziroma teh čudnih električnih foteljev. Tam je bil gumb, ki sem ga pritisnil in puf! Zraven tega gumba je skočil ven fotelj, električni fotelj. Najprej se nisem upal nanj uvesti, saj nisem vedel, ali bi se mi lahko kaj zgodilo. Lahko bi me stresla elektrika.

Gal

le sedeli na nekakšnih električnih foteljih in z odprtimi očmi strmeli vame. V tem trenutku sem se počutil neznanega v tej knjižnici, ki sem jo zelo dolgo poznal. Zdelo se mi je, kot da sem prvič tu. Do mene je stopila knjižničarka in me je vprašala, kaj iščem. V tistem trenutku sem ostal brez besed, nič si nisem mogel izmisliti in nič reči. Nato je odšla, jaz pa sem se oziral naokrog in opazil, da v knjižnici ni ne polic in ne knjig. A opazil sem, da imajo vsi v rokah neko čudno stvar, ki jim je brala knjige, ki so si jih izbrali. Šel sem do knjižničarke in jo vprašal, kje se ta naprava dobi. Dotaknila se je neke čudne table, ki je prej sploh

Videl sem, da ostali na teh foteljih sedijo. Vdal sem se, saj nisem mogel več stati s tako težko stvarjo v rokah. Usedel sem se in zdelo se mi je, da sedim na nekakšnem vodnem naslonjaču. Na vodo pa raje nisem pomislil, saj nisem želel, da bi voda prišla v stik z elektriko.

Želel sem si prebrati kakšno knjigo. Toda ko sem želel prebrati knjigo, se je zgodila zmešnjava. Naprave nisem znal upravljati, saj je bilo to zame nekaj novega, nenavadnega. Na tej napravi sem opazil gumb in ga pritisnil. Nič se ni zgodilo. Nato sem gumb držal in ekran se je prižgal. Najprej sem kar nekako znal

sam, saj sem znal brati navodila. V napravi je bilo navedenih veliko pisateljev in pesnikov. Nisem se mogel odločiti, kaj naj najprej preberem oziroma kaj naj mi prebere naprava. Ta trenutek sem se spomnil bralne značke, pri kateri mi je manjkala le še ena knjiga. Njen naslov je bil Bratovščina Sinjega galeba. Spomnil sem se, da je avtor te knjige Tone Seliškar. Napisal sem ime in priimek avtorja in ta čudna stvar mi je začela brati tako tekoče, da se je slišalo, kot da ti nekdo govori o nekem dogodku z električnim glasom. Čas je tako hitro mineval, da so minile ure in ure, preden je bilo knjige konec. Vstal sem in opazil, da je knjižnica že napol prazna in da je ura že dve. Ko sem se hotel ozreti skozi okno, sem opazil, da ga sploh ni. Videl sem le neko modro električno steno. Tudi vrat ni bilo. In še po vrhu so me vsi gledali tako grozno, da sem mislil, da je to moja najhujša nočna mora. To čudno napravo, ki mi je brala knjigo, sem dal v torbo.

Ko sem hotel oditi, so se povsod pred mano pojavljale enake modre električne stene. Tekel in tekem sem, a jim nikakor nisem mogel zbežati. Obkolile so me z vseh strani. Takrat sem zatisnil oči in si močno zaželel, da bi bil zopet v letu 2010. In res, ko sem odprl oči, sem se znašel v letu 2010. Nisem mogel verjeti in sploh nisem vedel, ali je bilo to vse res. Pogledal sem v torbo in opazil, da imam v njej še vedno to čudno napravo. Spoznal sem, da se mi je vse skupaj res zgodilo. Malo sem se ustrašil, ker se nisem želel vrniti v leto 2050. Čez nekaj časa se je naprava spremenila v prav tisto knjigo, ki sem jo bral, preden sem se znašel v letu 2050. Močno sem si zaželel, da se mi to ne bi nikoli več zgodilo, saj je bilo zelo grozno.

Gal Krauthaker, MŠ

6. RAZRED: DOMIŠLJISKI SPIS

»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - MATIČNA ŠOLA

Sedel sem v knjižnici in bral knjigo, ki ni bila ravno zanimiva. Kar naenkrat sem se znašel pred velikimi vrati, na njih pa je pisalo »VSTOPI«. Mikalo me je, da bi vstopil in vstopil sem. Znašel sem se v knjižnici, ki pa ni bila navadna knjižnica, ampak je bila nenavadna. Začel sem se sprehajati, videl

sem samo računalnike. Namesto knjig so bili na policah samo CDji. Iskal sem knjižničarja ali knjižničarko, vendar ni bilo nikogar, samo varnostne kamere. Odločil sem se, da bom pogledal enega izmed računalnikov. To niso bili navadni računalniki, ki so bili narejeni samo za branje knjig.

Poiskal sem CD, ki bi me zanimal, vstavil sem ga v računalnik in zopet presenečenje. Nisem poznal črk. Bile so nenavadne in neznane. Kaj sedaj? V zgornjem levem kotu ekrana sem videl prevajanje črk, kliknil sem in pokazal se je »slovarček«. Pisalo je – prevod SLOVENSKO-KITAPONSKI jezik. S pomočjo slovarja sem prebral knjigo, ki je bila kratka. Še malo sem se sprehodil po knjižnici. Videl sem še različne druge stvari in črke, ki so mi bile povsem neznane. Potem pa kar na enkrat za vhodnimi vrati knjižnice nekaj močno počil in ker sem bil radoveden, sem šel pogledat.

Spet sem se znašel v stari knjižnici. Sedel sem za mizo v knjižnici, da tisto dolgočasno. Mislil sem si, »šel bi nazaj«.

Urh Pirc

Bilo bi zelo dobro, saj bi bile knjige zaprte in kdor bi hotel knjigo, bi lahko povedal le naslov in omara bi ti s pomočjo računalnika dala knjigo naravnost v roke. Knjige ne bi bilo treba prebrati, zato bi moral iti do knjižničarja in ga prositi, naj ti odprejo škatlo, v kateri je bila knjiga. Če bi si jo hotel sposoditi bi moral pokazati kartico, s katero bi lahko vzel največ 10 knjig. Roboti bi skakali sem in tja, lahko bi imeli kar električni stol, ki bi te lahko peljal do knjige, ki si jo želiš. Računalnikov bi bilo polno le za igrice, za druge stvari pa le 5 računalnikov. Če bi se hotel uvesti in pisati domačo nalogo, bi rekel: »Pripeljite mizo, da bom lahko delal domačo nalogo in bral stripe,

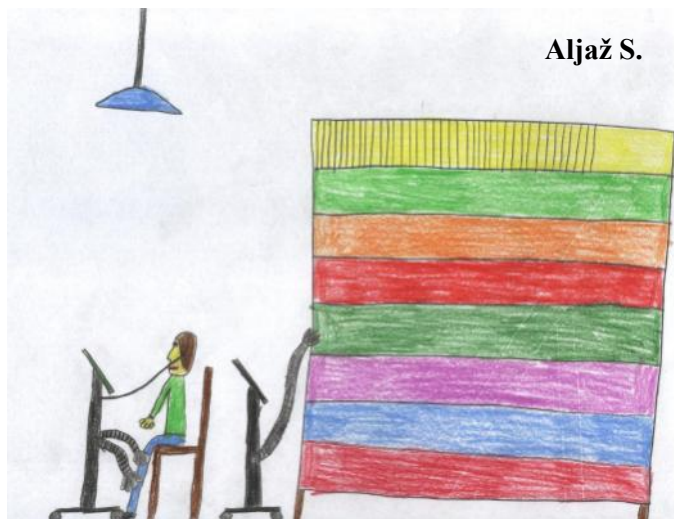
knjige ... »Če pa bi hotel kaj naročiti, bi rekel po telefonu: »Rad bi naročil revijo (Pil ...). Ko bi prišel v knjižnico, bi moral dati prste v senzor, da pogledajo, ali imaš čiste roke. Če jih ne bi imel, bi moral na WC in si tam dobro z milom umiti roke. Če bi imel čiste roke, bi ti se odprla vrata v knjižnico. Na vsakem vogalu bi bilo pet kamer in laser, da ne bi

vzel knjige ali vdrl v omara, kjer so knjige, ki si jih želiš.

Juan Pablo Štefe

Aleksander P.

Aljaž S.

Knjižnica je bila čisto drugačna. Malo sem se sprehodila. Opazila sem veliko drugačnosti. V knjižnici je bilo veliko več računalnikov in veliko manj knjig. Knjižničar ima v računalniku shranjeno besedilo knjige in če se ti ne da iti v knjižnico po knjigo, lahko po elektronski pošti pošlješ sporočilo in knjižničar ti po emailu pošlje knjigo. Stopila sem malo naokrog in slišala otroke, ki vzklikajo in nekaj gledajo. Odšla

sem pogledat. Na velikem platnu so gledali Rdečo kapico, ampak ne risanko. Videla sem, kako knjižničarka nekaj premika in na platnu se je prikazalo isto. Stopila sem malo bliže. Knjižničarka je imela stroj, ki je bil podoben tiskalniku, nanj je položila tisto knjigo, ki si jo je želela in na platnu se je pokazalo besedilo. Bilo je videti zelo zanimivo. Ker pa najmlajši še niso znali brati, so imeli tudi zvočnike in tako so tudi najmlajši lahko gledali knjigo. Videti je bilo kot nekakšna risanka. Ko sem si to ogledala, sem opazila, kako neki deček pritiska na prenosni računalnik. Stopila sem bližje in ga opazovala. S knjižničarjem se je posvetoval za knjigo, ki bi jo rad prebral, potem pa je knjižničar kar izginil.

Deček se mi je zdel mlajši, zato sem mislila, da se ne bo znašel med vsemi temi knjigami, zato sem mu že hotela pomagati, ko je stopil do prenosnega računalnika in začel vpisovati naslov in avtorja knjige. Gledala sem še bolj napeto, kaj se bo zgodilo in na eni od polic je začela utripati rdeča lučka. Odšel je do nje in jo vzel. Na prenosni računalnik je vtipkal še svoje ime in priimek in odšel iz knjižnice. Še sanjalo se mi ni, kaj naj bi bilo to. Mimo je šel knjižničar in o tem sem ga malo povprašala. Najprej me je gledal postrani, potem pa mi je le razložil, kaj je to. Povedal mi je, da je to stroj, v katerega vpišeš naslov knjige, ki jo želiš in da ti ni treba celo večnost iskati knjigo, ti računalnik sam poišče knjigo in ti jo še pokaže (tako, da ti posveti rdeča lučka). Bilo mi je preveč všeč, zato se nisem hotela vrniti v sedanost in ostala bi kar v letu 2050, čeprav so bile novosti kar težke.

V knjižnici je bilo vse čudno, knjige so letele naokoli, nekatere plesale, druge pa pele. Ustrašil sem se in mislil zbežati, toda ker so vrata izginila, nisem mogel zbežati. Zato sem se stisnil v kot. Iz police sem hotel vzeti še zadnjo, navadno knjigo, a v hipu se je še ta spremenila v letečo knjigo. Zatisnil sem si oči in si govoril, saj samo sanjam. In ko sem

spet odprl oči, je bilo vse spet tako, kot je bilo prej. Knjige so še zmerom letele naokoli. Sprehobil sem se po knjižnici in na steni opazil tri gumbe. Prvi je bil oranžne barve, drugi črne in tretji modre barve. Nisem se mogel odločiti, kateri gumb naj pritisnem. Pritisnil sem črni gumb in iz torbe so mi začeli leteti še zvezki in učbe-

niki. Pritisnil sem še oranžnega in izginila so okna. Ostal mi je še samo modri gumb, nisem vedel, ali naj ga pritisnem ali ne. Pritisnil sem ga in vse je bilo spet po starem. Vse knjige so bile zložene lepo na policah, pospravil sem še liste in odšel domov.

Bližal se je september, z njim pa tudi novo šolsko leto 2050/2051. Ko je prišel prvi september, sem vsa vesela odhitela v šolo. Ko sem stopila skozi vrata, so me koraki najprej zanesli v knjižnico. Ko sem odprla vrata knjižnice, sem zagledala same računalnike in nobenega knjižničarja. Najprej sem mislila, da imam privide, a sem se motila. Ko sem hotela zapustiti

knjižnico, je mimo mene prišel učenc devetega razreda. Usedel se je za računalnik, jaz pa sem ga samo opazovala. Videla sem, da so ti računalniki nadomestili knjižničarje. Opazila sem, da si lahko preko računalnika izbereš knjigo in si jo izposodiš. Preko računalnika pa si knjigo lahko ogledaš in prebereš. Odločila sem se, da izberem knjigo.

Preko računalnika sem si izbrala knjigo in ta je bila čez nekaj trenutkov že v mojih rokah. Prinesel mi jo je robot knjižničar. Robotu sem se zahvalila za prijaznost, ugasnila sem računalnik in zapustila knjižnico. Ko sem čez nekaj dni hotela knjigo vrniti, sem se zbudila in ugotovila, da so bile to le sanje.

Damjana

6. RAZRED: DOMIŠLJISKI SPIS

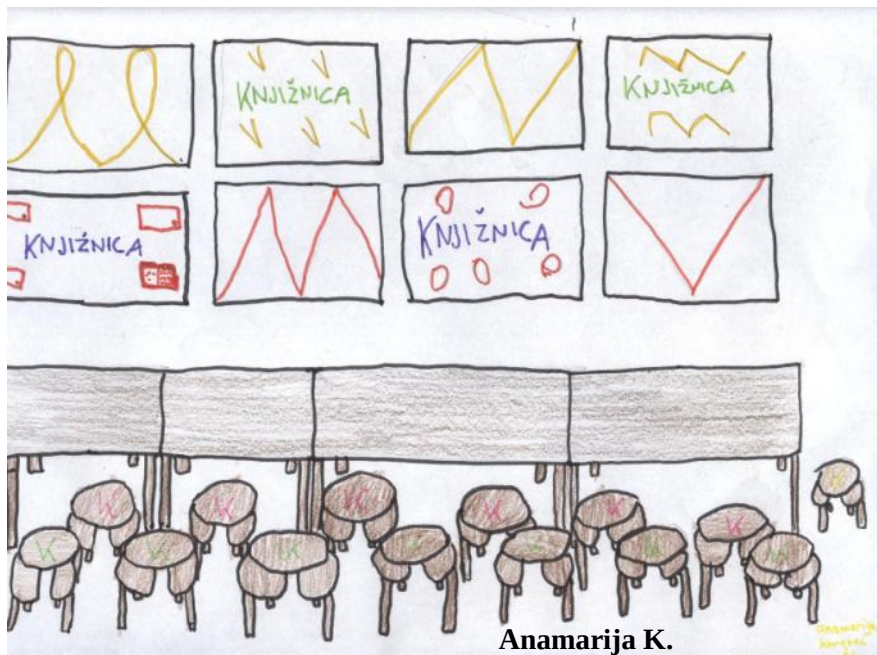
»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050«- MATIČNA ŠOLA

Okoli mene je bilo vse drugače. Ni bilo nobene knjižničarke. Kar naenkrat je prišel do mene robot in mi rekel: »Katero knjigo želite?«

Rekel sem: »Knjigo o ekologiji.« Odšel je v eno sobo in ven prinesel knjigo, veliko za en prst. Ko sem odprl stran, se je povečala v

normalno velikost – bila je električna. Ko sem pritisnil na zlat gumb, se je pojavilo deset metrov besedila. Kar naenkrat je en glas začel govoriti vse, kar je pisalo v tekstu. Tako sem se ustrašil, da mi je knjiga padla na tla in zbudil sem se v normalnem svetu, kjer mi je knjižničarka povedala, da je knjižnica zaprta in me prosila, če grem lahko ven. Odšel sem vesel, da sem v realnem svetu.

Pia, 6.b

Anamarija K.

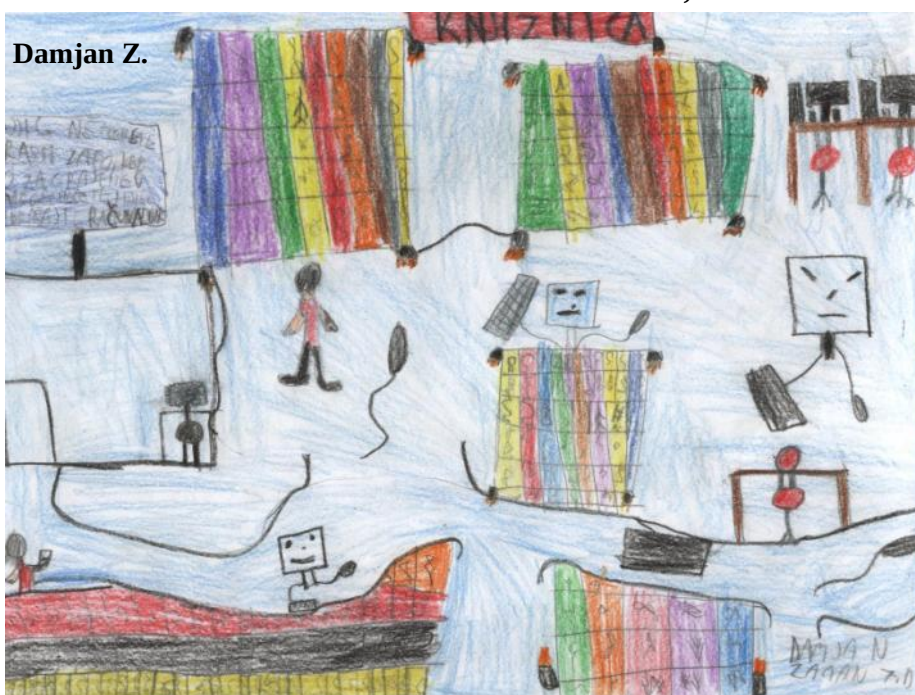

Tam je bilo vse, ampak čisto vse drugače. Le ena stvar se ni spremenila. Otroci so še vedno imeli svoj kotiček, kjer so brali, le da so imeli knjige na dosegu rok. Samo roko so stegnili in že so dobili svojo knjigo. Ali pa so to vprašali računalniškega robota, ki jim je na ekran napisal točno v katero smer morajo iti, da pridejo do knjige. Imeli so tudi računalnike na mizi, ki so jim prikazovali, katere knjige so najbolj popularne. In če so hoteli za vnaprej rezervirati knjigo, so to lahko naredili. Samo v računalnik si napisal knjigo in pod nek aparat dal svojo izkaznico in knjigo si imel rezervirano. Potem pa sem zagledala, da so si nekateri kar sami izposojali knjige. Najprej so v računalnik vnesli svoje ime in natipkali naslov in

knjigo je imel izposojeno. Potem pa sem si še sama malo ogledovala knjige. Odprla sem knjigo o ekologiji in iz nje je spet bušnil

oblak dima, spet sem pristala v svoji stari knjižnici brez prevečne tehnologije.

Petra Hribar, 6.b

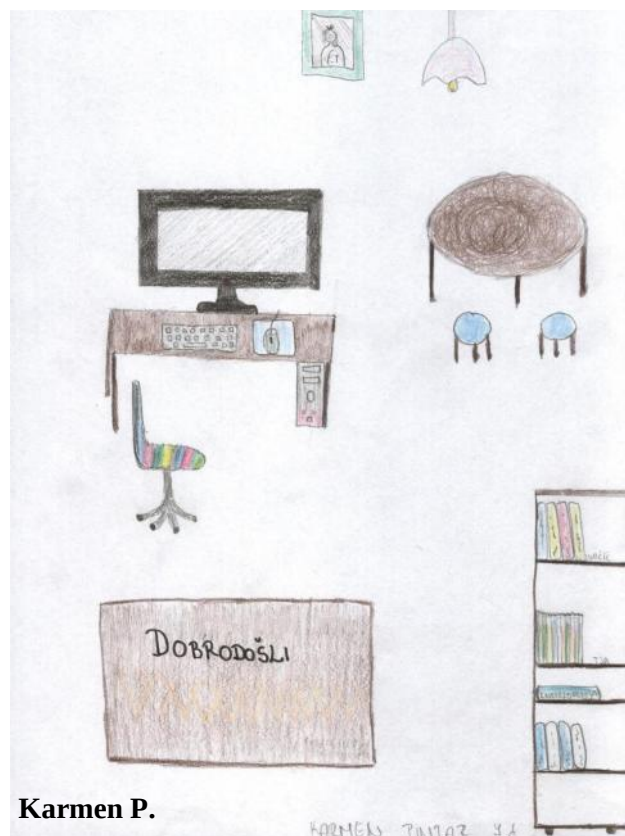
Damjan Z.

Ko sem se ozrla naokrog sem videla nekake čudne police na katerih je bil po en računalnik. Računalniki niso bili povsem navadni, saj so bili mavrične barve in niso imeli ne tipkovnice, ne miške. Imeli so le nekaj čuden, majhen ekran, na katerem si si sam po svoji domišljiji izbiral dogajanje, konec, glavne in stranske osebe ter začetek zgodbe. Računalnik pa je imel velike mavrične zvočnike, ki so si po tvoji domišljiji izmišljali zgodbo. Komaj sem prišla do nekega čudnega gospoda oblečenega v železno delovno obleko. Mislila sem si: »Ta gospod je gotovo knjižničar in mi bo znal povedati, kaj se dogaja«.

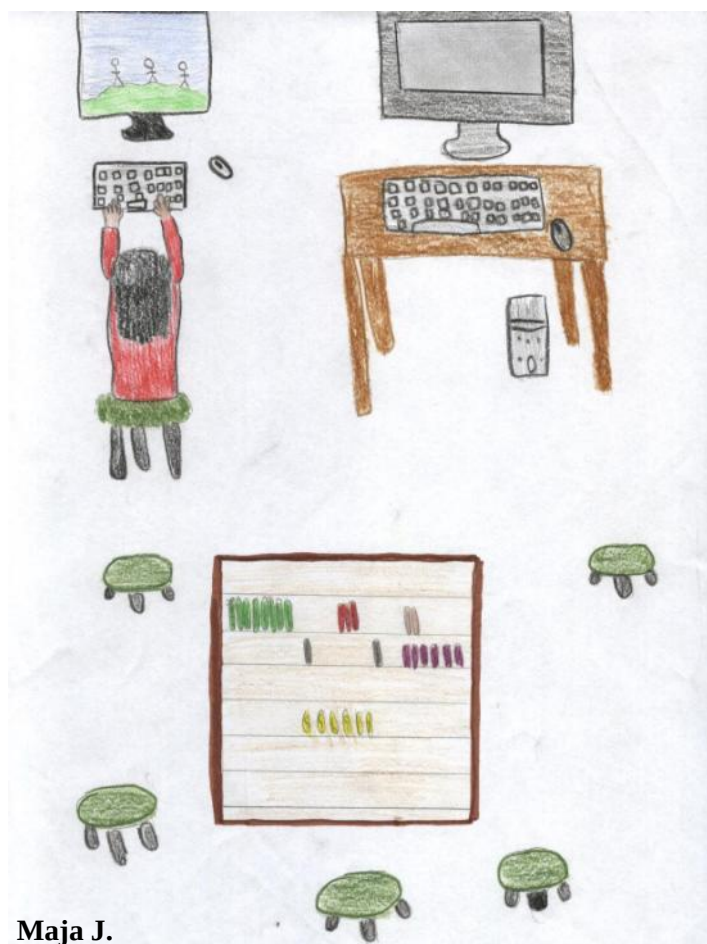
Nato sem slišala nek prijazen in neže glas. Glas sem poznala, vendar se nisem mogla spomniti, kdo ima tak glas.

Čez nekaj trenutkov sem zaslišala še en poznan glas in prijazen dotik moje rame. Odprla sem oči in videla prijazno knjižničarko in najboljšo prijateljico kako me drži za ramo ter me budi. Ko sem se le dokončno zbudila, sta mi povedali, da sem zaspala in, da je že zvonilo začetek naslednje ure. Hitro sem odšla po potrebne zvezke ter se zahvalila knjižničarki in prijateljici. Imeli smo ravno slovenščino in učiteljica nam je rekla, da naslednji teden ocenjuje govorni nastop. Takoj sem vedela kaj bom napisala. Ko sem naslednji teden povedala to dogodivščino sem dobila lepo pohvalo ter petko.

Iza Škufca

Karmen P.

Maja J.

Nekega popoldneva sem si šel v knjižnico izposodit knjigo za domače branje. Ko sem prišel v knjižnico, sem začel iskati knjigo, zaradi katere sem prišel.

Medtem, ko sem jo iskal, sem naletel na knjigo o letu 2050. Ko sem jo odprl, sem kar naenkrat prišel v knjižnico, ki je bila zelo moderna, saj je imela take računalnike, ki so ti kar sami poiskali knjigo, ki si jo želel. Knjižničarko sem vprašal, katerega leta smo. Povedala mi je, da smo leta 2050. Začudil sem se, da je kar naenkrat leto 2050. Postal sem

sumljiv, da je za to kriva knjiga o letu 2050. Sklenil sem, da jo poiščem in ugotovim, kaj je vzrok. Začel sem iskati. Dolgo časa sem jo iskal in končno našel. V knjigi sem prebral, kako bi knjižnica takrat imela za obiskovalce veliko prostora, ki bo namenjen branju.

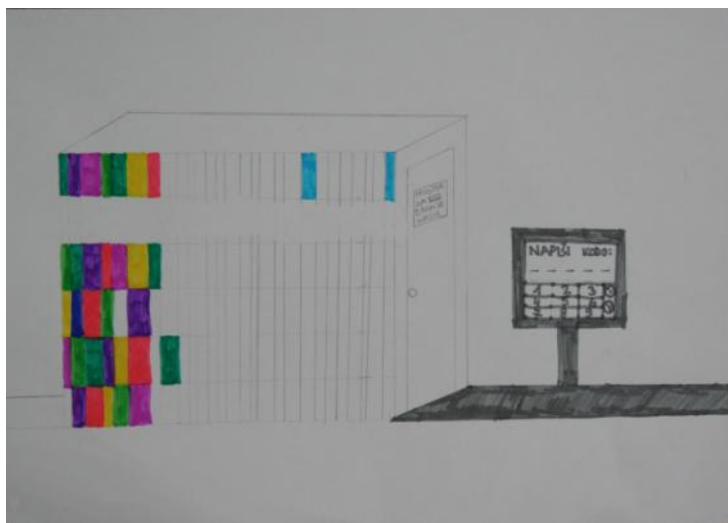
Nazaj v današnji čas sem prišel, ko mi je v žepu zazvonil telefon.

Doma sem staršem povedal, kako bo videti knjižnica leta 2050. Šel sem v svojo sobo in začel brati knjigo za domače branje, vendar sem kmalu postal zaspan.

Žiga Kaurin

6. RAZRED: DOMIŠLJISKI SPIS

»ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - PŠ VIŠNJA GORA

»2050?!« sem pomislila. »Ne, pa saj to ne more biti res! Kako leta 2050? Kaj sem pa počela vsa ta leta, od leta 2010? Kdo sploh sem? Ali sem poročena? Imam družino?« Tako zmedena pa še nisem bila nikoli. In ta občutek, ki ga sploh ne znam opisati. Totalen šok, kaos in še marsikaj se poraja v moji glavi. Da je bila mera polna, mimo okna švigne neko vozilo, ki ni bilo podobno ne avtomobilu in ne letalu, ampak nekje vmes. Povrhu pa še

Znašel sem se v hiši prihodnosti, kjer je gorelo, kar naenkrat pa je ves dim izginil in zopet sem lahko normalno dihal. Kako neverjetno, v parih sekundah so prekinili požar. Nato sem zagledal prijazno staro gospo. Rekla mi je, naj se pomirim, saj je požar že minil. Razložila mi je, da ima vsaka hiša varnostni sistem in, ko zagori, samo pritisneš na gumb. Ko sem ji razložil, da nisem iz tega časa, se je zasmejala in me napotila v zelo veliko stavbo, kjer je bilo veliko znanstvenikov. V tem času so znali narediti vse, zdraviti vse, skratka tehnologija je tako napredovala, da si lahko celo kupil lečo, v katero si slikal tako, da si jo vstavil v oko. Po teleportnem poto-

hrumelo ni in je le šumelo. »Ta je pa dobra!«

No na mojo srečo je mimo prišel nek moški, ki je bil začuden z menoj zelo prijazen. Vprašala sem

ga, ali ta koledar drži, da smo v letu 2050, in ta moški mi je pritrdil. Ker nisem mogla skriti zmedenosti, mi je začel opisovati življenje v tem letu, saj mi ni bilo prav nič jasno. Povedal mi je, da v tem obdobju skoraj ni več avtomobilov, kot so bili pred 40 ali 60 leti, saj so bili preveliki onesnaževalci okolja in glede na to, da je avtomobilov vsak dan več na cestah, tudi naš planet ne bi več zdržal in bi se človek uničil sam, saj bi bilo preveč izpustov

vanju iz Slovenije na Kitajsko sem se zavedel, da lahko zdaj ljudje pridejo z enega konca sveta na drugega v parih minutah. Če si želel na kateri koli planet v našem osončju, si preprosto plačal 10 €. Ko sem prišel k znanstvenikom, so rekli, naj počakam nekaj dni, nato pa bom zopet prišel v svoj čas. 3 dni sem užival v razkošju, nato pa so me poslali nazaj v moj čas. Malo sem pogrešal življenje v prihodno-

CO in bi bila zemlja že tako zasedena, da življenje brez maske na obrazu ne bi bilo več možno. Sedaj pa avtomobile poganjata sončna in električna energija, saj je to za nas bolj sprejemljivo. Tudi računalnikov ni več takšnih, kot so bili, saj so zdaj vsi ekrani na dotik, ali reagirajo na določen glas. Sedaj so aktualni tudi bralniki, namesto knjig iz papirja. Računalniških igrice z nasilno vsebino ni več, saj so jih prepovedali, ker je to povzročalo le še večje nasilje med mladimi. Ljudje vse bolj pazijo na čistejšo okolje in tudi zaradi stroškov trošijo čim manj. To mi je bilo zelo všeč in zelo lahko sem se prilagodila na takšno življenje.

Ah, kako bi bilo, če bi bilo vse to res. Le ena stvar bi morala ostati nespremenjena – moja mladost, saj jo želim zajemati s polno žlico in to vsak dan posebej v dobrem in slabem.

Klavdija Germ

sti, vendar sem vedel, da bom čez 50 let res živel v prihodnosti. Če bom še živel.

Ana Krivec

govoreč pes. Zelo sem se ga ustrašil in sem se skril pod mizo, a rekel je, naj se ga ne bojim, da bi mi rad samo pomagal iti nazaj v leto 2010. Vstal sem in ga vprašal, kako me lahko spet spravi v leto 2010. Rekel je, da moram prebrati celo knjigo s 1000 stranmi. Skupaj sva jo iskala in po dveh urah sva jo našla. Pripravil sem se in začel brati. Tako sem se potopil v to knjigo, da nisem videl ničesar okoli sebe in nisem ničesar slišal. Ko sem po 5 urah knjigo prebral, sem hotel reči psu, da sem jo že

prebral, a, ko sem pogledal okoli sebe, so bili že učenci okoli knjig in so si jih izposojali, stali okoli knjižničarke in brali knjige. Zelo sem bil vesel, saj sem se znašel spet v letu 2010.

Saša Zavodnik

Začel sem hoditi v krogu in razmišljal sem, kako bi lahko prišel nazaj v leto 2010, a mi ni uspelo. Zelo mi je postalo dolgčas. Začel sem brskati po knjigah. Našel sem zelo zanimive knjige, ena mi je bila še posebej zelo všeč. Hotel sem jo brati, a sem se spomnil, da to ni pametno, kaj če se znajdem v letu 2090. No, saj se ne bom. Začel sem jo brati in kar naen-

krat nekdo potrka na zaklenjena vrata. Vprašal sem, kdo je, a ni nihče odgovoril. Rekel sem, da ne morem odpreti, saj nimam ključa. Rekel je, da je ta ključ skrit v neki knjigi in naj tisto knjigo poiščem. Začel sem iskati. Minile so 4 ure. Nekdo še vedno čaka pred vrati. Našel sem tisto knjigo, vzel ključ in odprl vrata. Pred vrati je stal

Takrat knjig ni bilo. Ko sem taval po knjižnici, ki v bistvu sploh ni bila knjižnica, sem opazil, da imajo vsi na sebi neke čelade. Ko sem jo še sam preizkusil in jo dal na glavo, sem pred očmi videl knjigo, ki je bila prazna. Hitro sem dal čelado dol, saj sem slišal zelo glasen pok in spet sem bil v svojem času. Zdelo se mi je čudno, da skozi knjige potujem skozi čas. Stekel sem domov in vse napisal v dnevnik.

Sklenil sem, da bom še enkrat šel in poskusil, ali bom še enkrat pristal v letu 2050. In res. Šel sem v knjižnico in izbral knjigo Pet prijateljev: Fantomski vlak. Odprl sem jo na strani 65, kjer je bilo še kar zanimi-

vo, in spet je iz knjige bušnil oblak dima. Spet sem izgubil zavest in pristal v letu 1988. Zagledal sem Timmyja, ki je vohal po tračnicah. Videl sem, da v rokah še vedno držim knjigo, a ta je bila prazna. Brez naslova, brez črk, brez vsega. Preštel sem liste in prišel na stran 65. Spet je bušnil ven oblak dima. Izgubil sem zavest, po tem pa sem stekel domov in vse zapisal v dnevnik.

Začel sem tuhtati, zakaj se samo meni to vedno zgodi. Ugotovil sem, da mi nek glasek v ušesu govori »tri želje si lahko želiš in izpolnile se ti bodo«. To se mi je ponavljalo in ponavljalo. Zaželel

sem si, da se ne bi vsakič, ko bi bral knjigo, znašel v tem času v katerem pripoveduje ali v katerem je pisatelj ali pisateljica napisala to knjigo. Začutil se je rahel pritisk v sobi, a nato je popustil. Spomnil sem se, da imam mama v svojem laboratoriju knjige. Šel sem do mame in jo prosil, naj mi da knjigo o fiziki. Dala mi jo je in začel sem jo brati. Ni počilo in nisem se znašel v katerem neznanim času. Vesel sem se vrnil v svojo sobo in izpolnili sta se mi zadnji dve želji, a ju ne povem ...

Nina Kuhar

6. RAZRED PŠ VIŠNJA GORA: DOMIŠLJISKI SPIS »ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - PŠ VIŠNJA GORA

In prebudil sem se v letu 2050. Ne morem verjeti, da je to res, kajti bilo je preveč pravljično in fantazijsko. Odšel sem v knjižnico. No, znanost tudi tu napreduje. Knjige so iz kablov, plastike ... če povzamem so namesto knjig tu bralniki. (P.S. Čudim se, da zaupajo ljudem take stvari.)

Poiskal sem knjigo Guinnessovih rekordov 2011. Počutil sem se čudno, vse sem prelistal, a mene ni bilo tu. Oh, ne, kaj če bom ostal tu? Saj se še obnašati ne znam prav. Zaskrbelo me je. A nato sem pomislil, da si »usodo krojimo sami«. Res, a kako bi sploh prišel nazaj? Tako kot prej, že ne, saj dandanašnji ljudje (leto 2050) nimajo kaj zveze z ekolo-gijo. Tako ali tako imajo preveč izu-mov. In v letu 2050 je tako vroče zaradi globalnega segrevanja, da mi ni nič kaj preveč všeč. Grem naokoli in zagledam mladino, ki se igra na računalniku. Povprašam jih, kaj je to, saj zgleda čudno. To je bila igrica, v kateri se boriš v 4. svetovni vojni.

Katastrofa, kje je 3. svetovna vojna? Mogoče bi raje ostal tu. Ampak, kaj ni to hudo, če igrajo igro, za katero je treba plačevati z denarjem za metke in starši to podpirajo? Zgrožen sem nad otroki v tem času. Pravzaprav so vsi nekam čudni. Odrasli se sprehajajo v svojih najlepših toaletah naokoli in zato se počutim kot bebec, prav

tako otroci. Vsi buljijo v male ekra-ne in skoraj vsi imajo očala. Razen tistih, ki imajo leče. Počutim se kot zaostali idiot, ker doma še nimam računalnika, če pa bi ga imel, bi igral ves dan avtomobilske igrice.

Potem do mene pride nek starec. Vpraša me, od kod sem. Glede na starost verjetno ve, kako je bilo včasih. Povedal sem mu svojo zgo-dbo in povedal mi je, da se je to že zgodilo in da ve, kako nazaj. Moral sem sedemkrat preteči, in to ni bila stolpnica, v čarovniški grad (kot pri Harryu Potterju na Bradavičarki). Mislil sem, da se mi meša, ker sem utrujen. A tu je bil starec, ki mi je rekel, naj grem k Amiensitiorgu. Čarovniku sem povedal zgodbo in ta mi je rekel, da mi bo plačal šolni-no za čarovnika, saj trika za vrnitev v isto leto in isti čas čarovnik ne sme čarati na drugem. In tako čez 15 let. Končno čas za čarovnijo. Učil sem se v bistvu kemijo in vse to je možno rešiti z njo.

»Liting11fung2010«. V tem času

šolanja sem spoznal novejši vek in njegove izume in vem, kako hudo mi bo v srednji šoli. Bum in že spet sem tu, v letu 2010. In še vedno prebiram knjigo. Kaj knjigo? Kaj hitro jo odložim, saj nočem ponoviti čarovništva.

Čez 1 leto. Sem že v knjigi rekor-dov. Znanstveniki so ugotovili, da je vse mogoče, in zato sem slaven. Juhuhu!!!

Čez 3 leta. Nisem več v knjigi. Večina ljudi ni verjela v moje pri-povedovanje, zato so članek izbri-sali. Sedaj končno vem, zakaj me ni v knjigi leta 2050. A vseeno sem vesel, da sem se vrnil s potovanja živ in zdrav.

P.S. Čudna naprava RAČUNAL-
NIK

Lara Petek,

... Znašel sem se v letu 2050. Ko sem pogledal knjižničarko, je bila stara, na glavi je imela kapo, na njej pa je bil narisana kostko. Kapa je bila roza barve. Oblečena je bila v široke hlače in majico s kratkimi rokavi. Vprašal sem jo, kakšne knjige si lahko izposodim in jih preberem. Povedala mi je, da imajo zgodovinske knjige iz leta 2009-2013. Imajo otroške knjige, kot so Pika nogavička, Sneguljčica in sedem palčkov, Rdeča kapica, ... Za mladino je bilo veliko knjig, tudi za odrasle jih ni bilo malo. Odšel sem do zgodovinskih knjig. V roke sem vzel knjigo Zgodovina 2010. Prelistal sem jo, imela je 3050 strani. Ustavil sem se na strani 2050. Na tej strani sem zagledal sliko mojega očeta in mame. Prebral sem odlomek in šele takrat zvedel, da sta moja starša slavna arheologa. No, saj mi sploh nista povedala, kaj sta po poklicu. Čeprav me to sploh ne zanima zaradi mene, sta lahko tudi čistilec in čistilka. Zaprl sem knjigo in začel listati knjigo Zgodovina 2012. Ta knjiga pa je imela 5050 strani, zdaj pa sem se ustavil na strani 2050, pisalo je, da so prenovili našo šolo. Zaprl sem tudi to knjigo in odšel na oddelek za mladino. Zagledal sem knjigo Harry Potter Ognjeni kelih, knjiga je

že zelo stara, prašna in strgana. Vzel sem jo v roke, jo odprl in pogledal na strani 300, tja, kjer je knjiga najbolj zanimiva. Še enkrat sem prebral ta del. Ko sem ga prebral, sem knjigo odložil na polico in šel do TV-ja v knjižnici. Začel sem gledati film, ki ga nisem poznal, Zelva v vesolju. Sredi filma, ko je bilo najbolj zanimivo, pa je zmanjkalo elektrike. Grrrr... sem bil jezen. Ko mi je bilo že dolgočasno, sem odšel iz knjižnice. Ko sem stopil ven, sem odšel iz knjižnice. Ko sem zaprl predal, je v učilnico stopil nek starec. Vprašal me je, kaj počnem tukaj. O, seveda, pozabil sem se predstaviti, ime mi je Nik. No, starcu sem odgovoril, da gledam v svoj predal in se čudim, da so moji zvezki vsi zaprašeni in stari. Starec je rekel, da to ni njegov predal, da je to predal njegovega sošolca in prijatelja Nika Kovača. Toda to sem jaz. Vprašal sem ga po imenu in povedal mi je, da ime, ime mu je bilo Mark Svetek. Ampak, saj to je ime mojega sošolca in najboljšega prijatelja. Bolje sem ga pogledal v oči in opazil, da je to on. Povedal sem mu, da sem jaz Nik Kovač, in on je

ugotovil, da je to res. Povedal sem mu vse o knjigi, o ekologiji, o koledarju 2050. Ugotovil je mojo težavo in ni vedel, kako bi prišel nazaj v leto 2010. Malo je pomislil in se nečesa domislil. Rekel je, naj grem po isto knjigo o ekologiji in naj grem na isto stran, kjer sem bil, ko se mi je to zgodilo. Ubogal sem ga in res šel. Knjigo sem odprl na isti strani in puf. Spet sem bil v stari šolski knjižnici, na steni je visel koledar leta 2010. Izstopil sem iz knjižnice in opazil prijatelja Marka Svetka, ko je tekel proti meni. Bil sem vesel, da sem spet v normalnem svetu.

Karin Šparovec

Nisem vedel, kaj in kako se je to zgodilo. Bil sem zelo srečen, da sem se znašel v letu 2050. Vedno sem si želel vedeti, kako bo tehnologija napredovala v naslednjih letih. Najbolj pa me je zanimalo, kakšna bo v naslednjih letih knjižnica.

Malo sem pogledal in ugotovil, da v knjižnici niso več tiste knjige, ki so bile, ampak neke čisto druge. Teh knjig je bilo manj kot prej. V šolski knjižnici je bilo približno 10 računalnikov. Na teh računalnikih si lahko knjigo prebral. Napisal si naslov knjige in avtorja in že si lahko knjigo bral. Če si si želel kakšno knjigo

izposoditi, si se vpisal na računalnik, ki je bil narejen prav za ta namen.

Knjižničarka je za svojo mizo sedela in na računalniku brala ali kaj drugega delala, včasih je kaj pisala ... Če te je kaj zanimalo ali ti ni bilo jasno, si knjižničarko vprašal in ti je odgovorila. Od 1-5 razreda so imeli svojo knjižnico, od 6 do 9 razreda pa svojo. Pri malici smo imeli 45 minut odmora. Skoraj vedno smo šli na računalnik igrati igrice. Punce so si med sabo pošiljale po mobitelu glasbo in slike. Pogo-varjale so se in poslušale glasbo.

Najbolj pa mi je bilo všeč, če smo šli v knjižnico in nam je učiteljica brala knjigo.

Ko sem nekega dne bral knjigo, je kar naenkrat iz knjige bušnil oblak dima in izgubil sem zavest. Ko sem se zopet zbudil, sem takoj pogledal na koledar. Bil sem spet v letu 2010. Bil sem zelo vesel, da so se mi sanje uresničile in sem videl, kako bo čez 40 let. Tako sem spet nadaljeval z listanjem knjige o ekologiji.

Arxhenda Kadriu

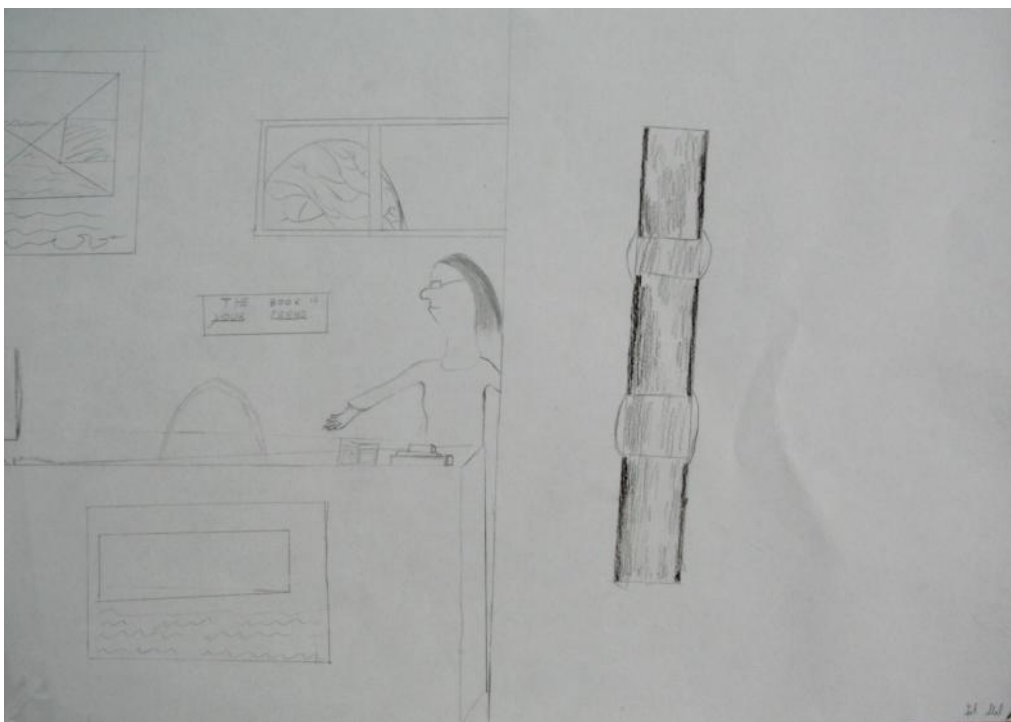
6. RAZRED PŠ VIŠNJA GORA: DOMIŠLJISKI SPIS »ŠOLSKE KNJIŽNICE LETA 2050« - PŠ VIŠNJA GORA

Pogledal sem okoli sebe, vse je bilo zaprašeno in polno pajčevin. Na vseh policah so bile knjige. Prostor je bil temačen in tih. Od nekod se je slišalo tiho škripanje, zato sem šel raziskovat. V sosednji sobi sem opazil staro ženico. Presenečeno me je pogledala: »Kaj pa ti tukaj?« Nisem ji odgovoril, namesto tega sem jo vprašal: »Kje sem?« Odgovorila mi je: »To je knjižnica.« Zdrznil sem se: »Kje so stranke?« sem vprašal. »Nihče več ne obiskuje knjižnice, zdaj si z interneta samo prenesejo

knjige, ki jih želijo brati, na elektronske ploščice, s katerih potem berejo: »mi je v odgovor povedala.« Kako ti je ime?« me je vprašala. »Svit« sem ji odgovoril. »Svit, Svít, Svít, Svít ...« je začela ponavljati. Odprl sem oči. »Samo sanjal si« mi je povedala knjižničarka. V mislih pa sem si rekel: »Upam, da so res bile samo sanje.«

Svit Mal

Roboti so hodili po cesti in sesali smeti. V parkih so bile tekoče stopnice. Ko si stopil te je robot poškrpnil, in ko si šel dol s stopnic, te je ponovno poškrpnil. Na ustih so nosili maske in namesto rož so bila umetna drevesa in umetna trava me je obdajala vsepovsod. Namesto avtomobilov so se premikala po cesti nekakšna plovila podobna vesoljskim plovilom. Ljudje se niso nič pogovarjali, temveč so imeli mrke obraze in vsi so nekam hiteli. **Kristjan Zajc**

Bilo je v soboto, bilo mi je zelo dolgčas. Odločil sem se, da grem z mami v knjižnico v Grosuplje. Ko smo prišli tja, sem videl veliko knjig, računalnikov, risank, igrice, filmov in še kaj bi se našlo. Ena knjiga je bila tako živobarvna, vzel sem jo v roke in jo začel brati. Ko sem prišel do polovice, tam je bilo nekaj zanimivega na naslednji strani, sem jo odprl in se je pokazalo veliko vode. Padala je na tla, zelo počasi in, ko sem gledal to vodo, me je nekako

začarala. Potem se mi je zdelo, da gre voda hitreje, padla je na tla in me je začelo požirati v tla. Zelo hitro sem izginil v tla, prišel sem v neko svetlo živobarvno deželo. Bilo je veliko ljudi, ki so hodili po rokah. Vsi v letu 2050 so bili nekaj čudni. Rekel sem živijo. Oni pa ne slišijo. Ponovim. Živijo.

Še vedno ne slišijo. Začudeno sem se zamislil. Grem po vasici čudnih ljudi, zelo lepo vasico imajo. Tam so marljivi, kuhajo, pečejo, pomivajo, pospravljajo

...

Hodil sem in hodil in ni bilo konca te vasi. Potem sem se ustavil v neki restavraciji. Sedel sem in sedal sem, pa nikogar od natakarjev. Potem sem šel naprej. V neko gostilno, tam je bilo zelo veliko ljudi pa še tako lepo je dišalo. Sem si zamislil, da ti ljudje zelo lepo in okusno jejo. Tam tudi ni bilo, da bi mi kdo postregel. Pa sem šel naprej, tam je bil prepad. Spodrsnilo mi je in padel sem noter. Prišel sem v leto 2010. Knjigo sem daj nazaj in šel do mami. Rekel sem ji, da raje greva. Zamislil sem si, da se bo še kaj zgodilo.

Denis Rus

Nisem mogel verjeti svojim očem. Bilo je leta 2050 in vse je bilo drugače. V knjižnicah niso stregli ljudje vendar roboti. Do mene je prišel robot, in vprašal, kaj tako buljim. Rekel sem mu, da sem bil v knjižnici in sem iskal knjigo o ekologiji in da je puhnil vame oblak in sem se znašel tukaj. Pojasnil mi je, da je bilo to najbrž delo štorastega čarovnika Wiliama III. Rekel je, da če hočem vse vrniti (spremeniti nazaj) moram iti do Wiliama in mu reči, da me vrne v preteklost. Ležal sem na tleh in robot mi je pomagal vstati. Rekel mi je, da mi lahko natisne zemljevid do Wiliama, ki je v bodečih gorah. Čakal sem, da mi natisne in poizvedel, da je robotu ime EF-205. Ko je končal, mi je dal zemljevid in kompas, zaželel sre-

čo, ko sem odhajal in rekel: »Fantič bolj se pazi, kajti v tem mestu je zadosti čudnega.« vzel nalivko, list in mapo ter mi na zemljevidu označil nevarne in varne poti, na listek pa napisal, kaj lahko jem, kje lovim ribe, ... in povedal, da za ulov v tej trgovini prodajajo škornje, ki jih bom rabil za v gore. Potem mi je še enkrat zaželel srečo in sem odšel. Hodil sem cel dan in zvečer sem se namestil ob drevo zraven potoka in zaspal. Zjutraj, ko sem se zbudil, sem si hitro našel palico in jo poostril s kamnom za lovljenje rib. Ko sem naložil ribe, sem jih očistil in jih pojedel (zraven sem zakuril ogenj) in nekaj pustil za

škornje ter nadaljeval s hojo.

Zopet sem hodil do večera in prišel v trgovino, kupil čevlje in odšel. Bila je noč in sem spet zakuril ogenj, se najedel in zopet zaspal. Mislil sem si: »Jutri se

vse konča!« in zaspal. Zjutraj sem hitro še, kamor me je vodil zemljevid in kompas. Bil sem že skoraj na koncu poti, ko sem videl gore. Pogledal sem zemljevid, ugotovil, da imam prav in začel plezati. Plezal sem 1 uro in pol ter na vrhu zagledal hišo. Hitro sem stekel do hiše in potrkal. Slišal se je glas: »Kdo je?« Rekel sem: »Jaz sem v času izgubljeni otrok« in me je spustil noter. Vstopil sem. Pogovorila sva se o tem in rekel je: »Da, to je moja zmešnjava in srečo imaš. Ravno kar sem pripravljala to čarovnijo, samo še 1 uro, pa bo končano.«

Po tem mi je ponudil čaj. Spil sem ga in buljil v njegovo delo. Rekel je: »Končno!« Lahko greš domov! Bil sem vesel in William je že izgovoril magično besedo »Abra kadabra, fokus tahokus, portal odpri se!« Odprl se je portal. Zahvalil sem se Williamu, skočil noter in čez sekundo ali dve sem bil doma. Bil sem zelo vesel in hitro sem stekel razlagat o avanturi.

Blaž Kuster

Znašel sem se v drugi knjižnici. Podobna je bila prejšnji, le da je ta imela prenosne knjige, ki so lebdele v prostoru. Ko si jih pogledal so se ti približale.

Naenkrat zaslišim korake in pred menoj se pojavi dekle mojih let. »Ojla, kdo si?« reče dekle.

»Aksel Evans sem« ji rečem.

Jaz pa Lily Wesley. Še nikoli te nisem videla, koliko si pa star?« vpraša začudena.

Povem ji, kako sem se znašel tu. Ko končam, kar privre iz nje. »Tako morava k ravnatelju« vzklikne in me prime za roko.

TOK! TOK! Potrkava in vrata se odpro, pred njimi je stal star mož z

dolgo belo brado. »Dober dan, otroka, vstopita!« naju prijazno povabi ravnatelj. »Kaj vaju je prineslo?« Poveva mu zgodbo od začetka do konca. »in tako sva se odločila da vas obiščeva.« dokonča Lili.

Ravnatelj, ki je bil med zgodbo tiho, zdaj spregovori. »najti morata časovno kapsulo, ki se je izgubila na gradu v Angliji.« reče.

»Katerem!?« vprašava v en glas osuplo.

»Dramu.« odgovori.

»Kaj?« vprašam.

Ja Dram.« reče ravnatelj.

»najprej pa v knjižnico.« dostavi

Lili.

»prav« rečem.

Odšli smo v knjižnico, zavil sem v oddelek za zgodovino. Tedaj opazim izstopajočo prenosno knjigo. Vzel sem jo v roko in prebral naslov: 2025. Odprl sem jo in se zazrl v zaslon. Pisalo je o tem, kaj se bo oz. se je zgodilo. Ljudje so preveč onesnaževali naravo in zato so se na zemlji dogajale grozne stvari. Šele sedaj sem opazil ravnatelja za mano (Lili je bila na drugem koncu knjižnice).

»Vidim, da se zgražaš nad tem, to se da odpraviti, če učiš otroke o tem, kakšne so lahko posledice onesnaževanja.

Tara Maja Simonič

OŠ STIČNA

Cesta na Polževo 26
1294 Višnja Gora

PŠ VIŠNJA GORA

Cesta na Polževo 26
1294 Višnja Gora

AKTIVNOSTI v mesecu šolskih knjižnic:

- IGRICE POLŽ NE JEZI SE, VIŠNJEGORSKI POLŽ, MIKADO, SPOMIN IN KARUTA.
 - PLAKAT »KNJIŽNI JUNAKI«
 - KOLEDAR ZA MESEC OKTOBER
 - OZNAKE ZA KNJIŽNICO
- LITERARNA DELA »KNJIŽNICA LETA 2050«
 - POPRAVILO POŠKODOVANIH KNJIG
 - KAZALKE
 - OKVIRJI ZA KNJIŽNICO
- LIKOVNA DELA »KNJIŽNICA LETA 2050«
 - RAZSTAVA KNJIG

